

Den framtid vi väljer

Människan har alltid stått inför vägsval.

Vissa har varit synliga. Krig har förändrat civilisationer. Vetenskapliga upptäckter har öppnat nya världar. Uppfinningar har omformat samhället på sätt som tidigare generationer aldrig hade kunnat föreställa sig.

Andra vägsval har varit nästan osynliga. De har inte handlat om vad människan byggde, utan om vad hon valde att tro om sig själv. Det är dessa ögonblick som i efterhand visat sig vara de mest avgörande.

Gregg Braden menar att vår generation lever mitt i ett sådant ögonblick.

Det handlar inte om att välja mellan teknik och natur. Inte heller om att förkasta den vetenskapliga utvecklingen eller vända ryggen åt framtiden. Människan har alltid utvecklat verktyg. Hon har alltid sökt ny kunskap. Det är en del av vår natur.

Frågan är därför inte om tekniken ska fortsätta utvecklas.

Frågan är vem som leder utvecklingen.

Om människan förlorar kontakten med sitt eget inre centrum riskerar tekniken att bli något mer än ett redskap. Den kan bli en ersättning för det vi ännu inte förstått hos oss själva. Men om tekniken fortsätter att vara ett verktyg i händerna på människor som känner ansvar, medkänsla och respekt för livet, kan den samtidigt bli en av de största tillgångarna vår civilisation någonsin haft.

Det är därför Braden gång på gång återvänder till människans medvetande.

Han menar att framtiden inte enbart formas av de maskiner vi bygger.

Den formas av de människor som bygger dem.

En civilisation som drivs av rädsla kommer att skapa teknik som speglar denna rädsla. En civilisation som drivs av girighet kommer att använda sina upptäckter på ett annat sätt än en civilisation som bygger på samarbete och ansvar. Tekniken förstärker alltid den avsikt som ligger bakom den.

Därför blir människans inre utveckling inte en privat fråga.

Den blir en fråga om civilisationens framtid.

Kanske är det därför så många människor idag upplever en längtan efter något som inte kan köpas, laddas ned eller programmeras. Mitt i en värld där information blivit den mest värdefulla valutan söker allt fler efter visdom. Mitt i ett samhälle där effektivitet hyllas börjar människor återigen tala om närvaro. Och samtidigt som artificiell intelligens utvecklas snabbare än någon generation tidigare har upplevt växer också intresset för meditation, medvetenhet, hjärtats intelligens och människans inneboende potential.

För Braden är detta ingen slump.

Han ser det som två rörelser som utvecklas samtidigt.

Den ena riktar all uppmärksamhet mot det vi kan skapa utanför oss själva.

Den andra påminner oss om att den största upptäcktsresan fortfarande finns kvar att göra – resan inåt.

Kanske är det därför vår tid känns så motsägelsefull.

Vi lever i den mest teknologiskt avancerade epoken i mänsklighetens historia, samtidigt som allt fler människor ställer de äldsta frågorna av alla.

Vem är jag?

Varför finns vi här?

Vad är medvetande?

Vad innebär det egentligen att vara människa?

Det är frågor som inte kan besvaras av en algoritm.

De måste upplevas.

De måste utforskas.

De måste levas.

Kanske kommer framtidens historiker inte att beskriva vår tid som början på den artificiella intelligensens tidsålder.

Kanske kommer de att beskriva den som den tid då människan för första gången började förstå sin egen natur.

För varje ny upptäckt inom biologin, neurovetenskapen och fysiken tycks samma budskap återkomma.

Vi vet mer än någonsin.

Men vi har samtidigt blivit allt mer medvetna om hur mycket vi fortfarande inte vet.

Det okända har inte blivit mindre.

Det har blivit större.

Och kanske är det just där den största möjligheten finns.

Inte i tron att vi redan har alla svar.

Utan i modet att fortsätta ställa frågorna.

För den dag människan slutar vara nyfiken på sig själv riskerar hon också att förlora det som alltid har gjort henne unik.

Men så länge hon fortsätter att söka, utforska och förundras finns möjligheten kvar att upptäcka något som är större än varje teknologisk revolution.

Sig själv.

Och kanske är det där framtiden börjar.

- Denne artikkelen er inspirert av en samtale av Gregg Braden.
Skrevet og bearbeidet av Britt Fossum.